

ABRAHAMS OFFER

Abraham, die lang, lang geleden in het land Kanaän woonde, was een zeer gelukkig man; niet omdat hij rijk was, en door ieder geëerd en ontzien werd, maar omdat hij God liefhad, en gaarne Gods wil deed. De Vriend van God is hij genoemd. Grooter eer kan een mensch niet te beurt vallen.

De Heer sprak dikwijls met Abraham, vertrouwelijk, zooals iemand spreekt met zijn vriend, en beloofde hem, dat hij een groote menigte nakomelingen zou krijgen. De stamvader zou hij worden van een groot volk, en van dat volk zou een zegen uitgaan voor alle andere volken.

Abraham verheugde zich over die heerlijke belofte, al begreep hij niet hoe het kon; want hij had nog geen kind, en hij en zijn vrouw Sara begonnen al oud te worden. Maar — God had het gezegd. En Abraham geloofde God.

Zijn geloof werd echter op een lange proef gesteld. Vijf en twintig jaren moest hij wachten eer hij een zontje kreeg. Abraham was toen al honderd jaar en Sara negentig.

Wat waren die oude menschen blij met hun zoon! Wat hadden ze hun kleinen Izaäk lief! En als zij het jongske met den dag grooter en sterker zagen worden, dan dankte Abraham zijn God voor dien zoon, den eerste van de vele nakomelingen, die de Heer hem beloofd had. En zijn geloof, dat Gods belofte ook verder in vervulling zou gaan, werd dan nog vaster.

Maar nog éénmaal zou zijn geloof op een zeer zware proef worden gesteld.

„Abraham!” klonk op zekeren dag Gods stem van den

hemel, „neem uw zoon, uw eenige, dien ge liefhebt, uw Izaäk, en ga heen naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer, op een van de bergen, dien Ik u zeggen zal.”

Abraham stond verslagen. Zijn zoon offeren? Zijn kind slachten en verbranden? Zijn lieven Izaäk? Abraham kon niet begrijpen waarom hij iets zóo vreeselijks moest doen. Hij kon ook niet begrijpen, hoe het dan met Gods belofte gaan moest; hoe hij een nageslacht zou kunnen krijgen, als zijn eenige zoon dood was. Maar Abraham vroegde niet. Hij sprak niet tegen. „Wat God mij beveelt, zal ik doen,” dacht hij. „God zal tóch Zijn woord houden, al zou Hij er Izaäk weer levend voor moeten maken.” — En Abraham gehoorzaamde.

Hij stond den volgenden morgen vroeg op. Hij zadelde zijn ezel; hij kloofde hout, en ging met Izaäk en twee knechten op weg. Maar hij zeide niemand wat er gebeuren moest.

Op den derden dag kwamen zij aan het gebergte Moria.

„Blijft gij hier wachten met den ezel,” zeide hij tot de knechten, „tot ik en mijn zoon op den berg geofferd zullen hebben”. Toen gaf hij Izaäk, die al een groote jongen was, het hout te dragen. Zelf droeg hij het vuur en het mes. Zoo gingen zij samen den berg op.

Abraham was te bedroefd om een woord te spreken. Maar daar opeens zegt Izaäk: „Vader we hebben wel vuur en hout, maar waar is het lam, dat we offeren moeten?”

Wat moest de arme vader nu antwoorden? Gij zijt het offerlam? Neen, dat kon hij niet. „God zal zichzelf een lam ten brandoffer voorzien, mijn zoon,” zeide hij.

Izaäk vroeg niet verder. Boven gekomen hielp hij welgemoed de steenen aandragen, waarvan zijn vader het altaar moest bouwen.

Toen het altaar klaar was, schikte Abraham het hout er op. En toen — toen bond hij zijn zoon, en legde hem op het altaar, boven op het hout. Het vreeselijke oogenblik was gekomen. Het mes, om zijn zoon te slachten, hield Abraham al in de hand

Daar hoort hij opeens weer een stem van den hemel: „Abraham! Abraham! strek uw hand niet uit naar den jongen en doe hem niets! Want nu weet Ik, dat gij Mij zóó liefhebt, dat gij Mij zelfs uw eenigen zoon niet hebt onthouden”.

Dát was een heerlijk woord! Het offer behoefde niet te worden gebracht! De Heer had den wil voor de daad genomen.

Zoo bedroefd Abraham eerst geweest was, zoo blij was hij nu. In een oogwenk was Izaäk losgemaakt, en stond hij weer naast zijn vader bij het altaar. En weldra steeg van dat altaar toch de rook omhoog; want achter zich had Abraham een ram ontdekt, die met zijn kromme horens in de struiken vast zat. En dien ram offerde hij nu, in de plaats van zijn zoon. 't Was wel uitgekomen wat hij aan Izaäk gezegd had; God had zelf gezorgd voor een offerdier. Daarom noemde Abraham die plaats: De Heer zal het voorzien.

Toen het offer verbrand was, hoorde Abraham dezelfde stem weer, die zeide: „Omdat gij Mij zoo gehoorzaam geweest zijt, zal Ik u grootelijks zegenen.” En opnieuw kreeg Abraham toen de belofte, dat zijn nakomelingen ontelbaar zouden zijn als de sterren aan den hemel en het zand aan de zee, en dat zijn geslacht een zegen zou worden voor de heele wereld. Dat beteekende, dat uit Abrahams nageslacht de Verlosser zou voortkomen.

Toen ging Abraham met Izaäk den berg weer af, o zoo gelukkig en dankbaar dat hij zijn zoon niet had behoeven te offeren.

Maar wat Abraham niet heeft behoeven te doen, heeft God gedaan, toen Hij, uit liefde tot zondaren, Zijn eeniggeboren Zoon, liefste wat Hij had, liet sterven aan het kruis.

Zóó lief heeft God de wereld gehad!

ELIËZER, DE TROUWE KNECHT

De jonge Izaäk was een man geworden. Hij was nu veertig jaar. Zijn vader leefde nog, maar moeder Sara was gestorven, honderd zeven en twintig jaren oud.

Dat was een groote droefheid geweest voor Abraham, en voor Izaäk niet minder. Izaäk had zijn oude, zorgende moeder innig liefgehad, en was ontroostbaar over haar verlies.

Een vrouw, die hem wat opbeuren en weer wat huiselijkheid in de tent brengen kon, had Izaäk nog niet. Daarom besloot Abraham er een voor hem te zoeken; want het was daar in die tijden de gewoonte, dat niet de zoon zelf, maar de vader dit deed.

Abraham wilde echter niet, dat zijn zoon trouwen zou met een dochter van de heidensche Kanaänieten, in wier land hij woonde. 't Moest een meisje uit zijn eigen familie zijn. Maar zijn familie woonde ver weg, in Haran, waar hij zelf vroeger ook gewoond had. En daar Abraham te oud was voor die verre reis, zond hij zijn voornaamsten knecht, Eliëzer, die over alles het opzicht had, naar Haran, om vandaar een vrouw te halen voor zijn zoon.

Met tien kameelen, eenige knechten, en een menigte kostbare geschenken toog Eliëzer op weg, en na een lange reis bereikte hij de stad, waar Abrahams broeder Nahor woonde.

Buiten de stad hielden ze halt, bij een waterput. De kameelen deden ze nederknielen; en zelf zetten die mannen zich ook neder om te rusten.

't Was avond. Straks zouden de meisjes uit de stad hier komen met haar kruik, om water te putten; en Eliëzer begon te denken, of daar ook een nichtje van Abraham bij zou zijn. 't Was toch eigenlijk wel een heel moeilijke boodschap, die hij te doen had. Hoe zou hij weten, wie

van de meisjes, die hij hier zien zou, de beste vrouw voor den zoon van zijn heer zou zijn?

Neen, Eliëzer wist het niet. Maar God wist het wél. En daarom bad hij: „Heere, wil U het mij bekend maken. Wil U haar heden bij mij brengen. Als ik straks aan een van de meisjes, die hier komen putten, te drinken vraag, en zij het mij geeft, en uit eigen beweging ook mijn kameelen zal drinken, mag ik dit dan voor het bewijs houden, dat zij het is, die U tot vrouw voor mijn jongen meester Izaäk hebt bestemd?”

Terwijl de trouwe knecht zoo bad, zag hij een meisje den weg naar de bron afkomen, met een waterkruik op haar schouder. Eliëzer vond dat zij er heel mooi en lief uitzag, juist zooals hij het wenschte voor Izaäks vrouw; en toen ze haar kruik gevuld had en weer weg wilde gaan, trad hij op haar toe, en vroeg of hij eens uit haar kruik mocht drinken.

„Zeker, mijn heer!” zei het meisje vriendelijk. En dadelijk liet ze de zware kruik weer neer op haar hand, en hield die den vreemdeling voor den mond. „Zal ik uw kameelen ook geven?” bood ze aan, toen Eliëzer gedronken had. En vlug goot ze haar kruik leeg in den drinkbak, putte opnieuw, en hield niet op voordat al de kameelen van water voorzien waren.

Zwijgend stond Eliëzer het aan te zien. Was dat geen verhooring van zijn gebed?! „Van wie zijt gij de dochter?” vroeg hij, toen ze klaar was met putten.

„Ik ben Rebekka, de dochter van Bethuël,” antwoordde ze. „Mijn vader is een zoon van Nahor”.

Nahor! De broeder van zijn heer! Een eigen nicht dus van Izaäk! Nu was Eliëzer er zeker van. Dit moest Izaäks vrouw worden. Hij gaf haar een prachtig gouden voorhoofdsiersel en twee gouden armbanden, en vroeg of er in het huis van haar vader voor hem en zijn mannen plaats zou zijn om te overnachten.

Ja, zeker was er; en voor de kameelen ook, zei Rebekka. En terwijl ze opgetogen naar huis liep, om van dien vreemden reiziger te vertellen en zijn mooie geschenken te laten zien, boog Eliëzer eerbiedig het hoofd en dankte God voor de verhooring van zijn gebed.

Rebekka's broeder was intusschen al op weg gegaan om hem te halen; en zoo stond Eliëzer weldra in het huis van Abrahams neef. Hij en zijn mannen werden gastvrij ontvangen; en nadat ook de kameelen verzorgd waren, werd er een maaltijd aangericht.

Maar Eliëzer wilde niet eten, vóór hij zijn zaak afgedaan had. Hij ging dus aan het vertellen van wien hij kwam en wat hij kwam doen; en toen de ouders hoorden, hoe de Heer alles geleid had, waren zij aanstonds bereid, Rebekka aan hem af te staan. Toen dankte Eliëzer opnieuw den Heer voor den voorspoed, hem op zijn weg geschonken.

En nu kwamen er nog meer geschenken voor den dag; kostbare sieraden van goud en zilver, en mooie kleederen. Ieder kreeg wat, maar Rebekka 't mooiste en 't meeste. Toen ging men aan den maaltijd.

Den volgenden morgen wilde Eliëzer weer vertrekken. De moeder vond dat wel wat gauw, maar de trouwe knecht liet zich niet ophouden. Zijn heer moest zoo gauw mogelijk weten, hoe goed alles gegaan was.

Rebekka zelf wilde ook wel dadelijk meegaan. Ze nam dus afscheid van de haren, en aanvaardde, op een der kameelen gezeten, de reis naar Kanaän.

Izaäk was juist in het veld toen op een avond de kameelen terug kwamen. Hij ging ze aanstonds tegemoet; en zoodra hij Rebekka zag, had hij haar lief. Hij bracht haar in de tent van zijn moeder Sara. En 't was hem een groote troost, daar weer zulk een lieve vrouw, zijn vrouw, te zien.

JOZEF EN ZIJN BROEDERS

Jakob, een van de twee zonen van Izaäk en Rebekka, had een groot huisgezin, twaalf zonen en één dochter. Van al die kinderen was Jozef, op één na de jongste, vaders lieveling. Maar de oudere broers hielden niet van Jozef. Zij konden niet velen, dat hij altijd voorgetrokken werd; en toen ze merkten, dat hij de verkeerde dingen, die ze wel eens deden, aan vader vertelde, kregen ze bepaald een hekel aan hem. Jozef kreeg geen vriendelijk woord meer van zijn broeders. En dat werd er niet beter op, toen hij hun eens een paar vreemde droomen vertelde, die hij had gehad.

De eerste was, dat hij en zijn broers op het veld bezig waren schoven te binden; en dat zijn schoof toen rechtop ging staan en die van de broeders er omheen; en dat de schoven van de broers toen voor de zijne gingen buigen. En de tweede was, dat de zon, de maan en elf sterren zich voor hem nederbogen.

In die tijden hadden droomen soms een beteekenis; daarom zei zijn vader, bestraffend: „Wat zijn dat nu voor droomen? Denkt ge nog eens zóó voornaam te worden, dat wij ons allen voor u buigen zullen?”

Toch moest vader Jakob telkens weer aan die droomen denken. Maar de groote broers werden er kwaad om. „Wat verbeeldt die jongen zich?” zeiden ze. „Dat wij zijn knechten zullen worden, en hij over ons heerschen zal?” — Van toen af haatten ze hem nog meer, en noemden hem spottend *Meester Droomer*.

Eens waren de broers met de kudde naar een verre streek gegaan. Vader Jakob had in een poos niets van hen gehoord; daarom zei hij tot Jozef: „Ga ze maar eens opzoeken, en zien hoe zij en de kudden het maken.”

Jozef deed altijd gaarne wat zijn vader zei. Hij trok dus zijn mooien, veelkleurigen rok aan, een geschenk van zijn vader, en ging welgemoed op weg. Lang liep hij te zoeken, maar eindelijk vond hij hen toch!

De broers zagen hem van verre al aankomen. „Kijk”,

zeiden ze, „daar komt Meester Droomer aan! Laat ons hem dooden en in een van deze kuilen gooien. Vader zullen we wel wijsmaken, dat een wild dier hem opgegeten heeft. Dan zullen we eens zien, wat er van zijn droomen komt.”

Allen vonden dat goed, behalve Ruben, de oudste. Die had toch wel medelijden met zijn broer, en vooral met zijn vader. Wat zou de oude man bedroefd zijn, als zijn lieve Jozef niet terugkwam! „Laten we hem liever levend in den kuil werpen”, stelde hij voor, „dan moet hij toch sterven en vergieten wij geen bloed.” Als de anderen dan weg waren, wilde hij hem er stilletjes uithalen en naar huis laten gaan. Maar dat zei hij er natuurlijk niet bij.

De broeders vonden Rubens voorstel toch ook maar beter. Zoodra Jozef bij hen kwam, vielen ze op hem aan, trokken hem zijn mooien rok van 't lijf, en wierpen hem in een van de kuilen, waar de beesten uit gedrenkt werden. Gelukkig was er juist geen water in.

Ruben was weggegaan. Hij kon het gejammer van den armen Jozef niet aanhooren. Maar de anderen gingen bedaard hun brood zitten eten, alsof er niets gebeurd was.

Terwijl ze hiermee bezig waren, zagen ze een troep Arabische kooplieden aankomen met kameelen bij zich, waarmee ze hun koopwaren naar Egypte vervoerden. Dit bracht Juda, ook één van de broers, op den inval, Jozef aan die menschen te verkoopen, dan waren ze hem toch kwijt, en hadden ze zijn dood niet op hun geweten. Hij was toch ook hun broer, vond hij. En zoo werd Jozef dan weer uit den kuil gehaald, en voor twintig zilverlingen als slaaf verkocht aan de Arabieren, die hem meenamen naar Egypte.

Ruben hoorde het met schrik toen hij terugkwam en Jozef niet meer in den kuil vond. Wat nu aan vader te zeggen?! Maar de anderen wisten wel raad. Ze slachtten een bokje, doopten Jozefs mooien rok in dat bloed, en die met bloed bevelkte rok werd toen aan vader Jakob gezonden,

met de boodschap, dat ze dien zóó in het veld gevonden hadden.

De oude man was wanhopig. „Ach”, jammerde hij, „zeker is mijn lieve Jozef door een wild dier verscheurd! Zoo lang ik leef zal ik om hem treuren.”

De arme Jozef was intusschen ook niet weinig bedroefd. Als slaaf weggevoerd naar een vreemd land, ver van zijn vader, dien hij zoo liefhad!

Maar de Heer was met hem. Hij kreeg een besten meester, Potifar, die weldra zulk een vertrouwen in hem stelde, dat hij alles in huis aan hem overliet. Maar de vrouw van Potifar was een slecht mensch; en door haar schuld kwam Jozef, ofschoon hij niets kwaadshad gedaan, in de gevangenis.

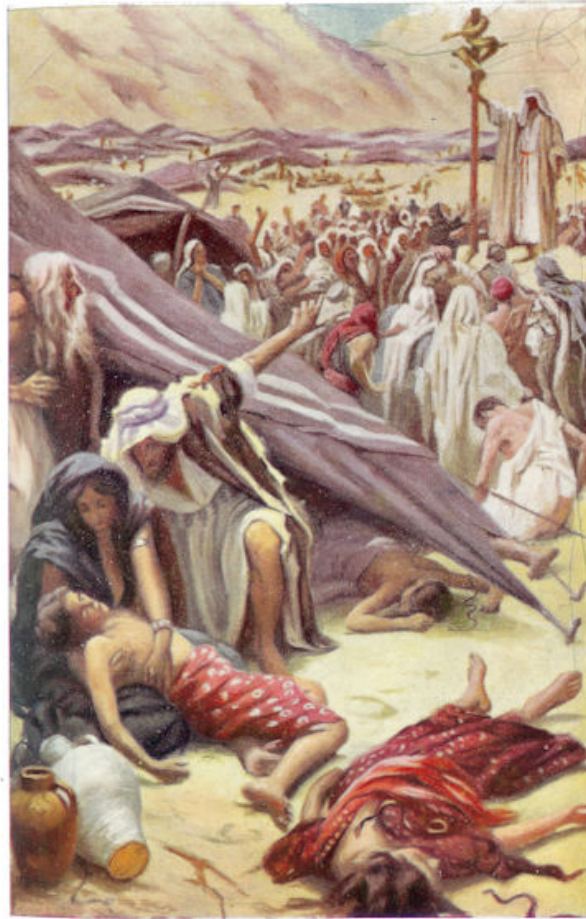
Doeh ook daar werd hij door den Heer gezegend. Hij kreeg er het opzicht over de andere gevangenen; en twee jaar later liet de koning zelf hem er uit halen en bij zich komen. Want de koning had op een nacht zoo vreemd gedroomd, en van een zijner hovelingen gehoord, dat er in de gevangenis een man was, die droomen kon uitleggen.

Netjes opgeknapt werd Jozef naar het paleis gebracht; en toen de koning hem zijn droom verteld had, zei Jozef, dat God door dien droom den koning bekend wilde maken, dat de zeven eerstkomende jaren bijzonder vruchtbaar zouden zijn, maar dat er in de zeven volgende niets groeien, en er een groote hongersnood komen zou. En nu gaf hij den koning tegelijk den raad, om in de zeven jaren van overvloed zooveel koren te verzamelen, dat er voor heel het volk genoeg zou zijn gedurende den hongersnood.

De koning vond dat hij de zorg daarvoor aan geen verstandiger man kon opdragen dan aan Jozef zelf. Hij stak zijn eigen ring aan Jozefs vinger, hing een gouden keten om zijn hals, liet hem in koninklijke kleederen, in een van zijn eigen wagens, door de straten rijden, en stelde hem zoo aan tot onderkoning van Egypte, wien al het volk te gehoorzamen had.

En toen na zeven jaren, de hongersnood kwam, en ook de broeders naar Egypte kwamen om koren te koopen, bogen zij zich eerbiedig voor hem neer, weinig denkend, dat die voorname heer hun eigen broeder Jozef was. Groot was hun schrik toen Jozef zich bekend maakte. Maar Jozef vergaf hun alles, en zei dat zijn vader en zij allen met hun gezinnen bij hem in Egypte moesten komen wonen.

Dat was een wederzien voor den ouden Jakob en zijn zoon!

DE KOPEREN SLANG

Toen vader Jakob gestorven was, bleven zijn kinderen en kindskinderen in Egypte wonen, en werden daar in den loop der jaren tot een zeer groot volk, gelijk de Heer aan Abraham, en daarna ook aan Izaäk en Jakob, beloofd had. Israëlieten werden ze genoemd, naar den nieuwen naam, Israël, diën God aan Jakob gegeven had.

Jozef en al zijn broeders waren in dien tijd ook al gestorven, evenals de goede koning, die toen leefde en zoo vriendelijk voor Jozef en zijn familie was geweest.

In 't eerst hadden de Israëlieten het heel goed in Egypte, en konden ze er in rust en vrede leven, tot er een koning kwam, die even wreed en slecht was, als de Farao uit Jozefs tijd goed en vriendelijk. Deze nieuwe Farao kon niet velen dat dat vreemde volk zoo groot en machtig werd. „Als dat zoo doorgaat, zullen ze ons nog heelemaal de baas worden,” zei hij tot de andere Egyptenaren. „Ze hebben het hier veel te goed. Ik zal ze voor mij laten werken. Ik zal ze steenen laten bakken voor de twee nieuwe steden, die ik laat bouwen. Ik zal ze laten werken tot ze niet meer kunnen. Doodwerken zullen ze zich.” En toen hij zag dat dit niet hielp, en ze er wel erg moe, maar niet zwak van werden, gaf hij bevel, dat voortaan al de pasgeboren zoontjes van de Israëlieten in den Nijl verdronken moesten worden, dan zou dat volk eindelijk wel uitsterven, meende hij.

Maar het was zoo niet. De Heer zegende Zijn volk, en maakte dat het al grooter werd, tegen de verdrukking in.

Eindelijk kwam de tijd, dat God hen wilde verlossen van de Egyptische slavernij en terugbrengen naar Kanaän, waar hun voorouders gewoond hadden; het mooie land, dat Hij Abraham beloofd had zijn nakomelingen te zullen geven. Mozes, die als klein jongske door Farao's dochter uit het water gered en aan het hof opgevoed was, moest ze er heenbrengen.

Door tien schrikkelijke plagen, die God over Egypte deed

komen, moest Farao gedwongen worden het volk te laten gaan. En toen ze weg waren, kreeg hij spijt, en ging hij hen met een groot leger achterna, om hen terug te halen. Maar de Heer baande voor Zijn volk een pad door de zee, tusschen twee muren van water. Ook dáár vervolgde hen Farao; maar toen hij midden in de zee was, stortten de watermuren neer, zoodat al de Egyptenaren verdronken. Maar de Israëlieten gingen op het droge en kwamen behouden aan den overkant.

Ze kwamen nu in een woestijn, dat is een groote, dorre vlakke, waar de zon den heelen dag op het mulle zand staat te branden, met alleen hier en daar een vruchtbaar plekje met boomen en water. Op zoo'n beschaduwde plekje, Elim, mochten ze een poosje blijven; maar toen moesten ze weer verder, en kwamen ze in een andere woestijn. Daar groeide weer niets, en het eten, dat ze uit Egypte meegenomen hadden, was ook op.

Toen gingen ze aan het morren. „Had ons maar in Egypte gelaten; daar hadden we tenminste volop vleesch en brood”, zeiden ze tegen Mozes. Maar aan het zware werk, en aan de zweepslagen, die ze er óók volop kregen, dachten ze niet meer. Dat was heel ondankbaar van die Israëlieten.

Toch bleef God goed voor hen, en deed nog dienzelfden avond groote zwermen vogels aanvliegen, die ze zoo maar grijpen konden. En den volgenden morgen, toen ze wakker werden, zag de heele grond wit van kleine korrels, waar ze brood van konden bakken. Manna noemden ze het. En zoolang hun tocht geduurd heeft, heeft de Heer het Manna voor hen doen regenen.

Toen ze weer wat verder gereisd waren, hadden ze gebrek aan water; en daar begon het morren opnieuw. „Waarom hebt ge ons niet in Egypte laten blijven?” verweten ze Mozes. „Hebt ge ons hier gebracht om ons van dorst te laten sterven?” Maar de Heer gebod Mozes met zijn staf tegen de rots te slaan; en toen hij dit deed, stroomde er heerlijk frisch water uit.

De Israëlieten zijn daarna nog heel dikwijls ontevreden en

ongehoorzaam geweest; en tot straf daarvoor hebben zij veertig jaar in de woestijn moeten omzwerven vóór zij in Kanaän kwamen. Anders hadden zij er binnen twee jaar kunnen zijn.

Nog in het laatste jaar van hun zwerftocht waren ze zóó weerspanning, dat er weer een vreeselijke straf moest komen. Op de plaats, waar ze gelegerd waren, begon het te krioelen van vergiftige slangen; en wie door zoo'n slang gebeten werd, ging dood. De menschen waren radeloos en wisten niet waar zich te bergen; want nergens was men veilig voor die slangen. Ze waren niet te ontlopen. Overal kropen ze uit, en onder, en door. Bij duizenden lagen de menschen al dood, of te sterven.

Toen liep het volk weer naar Mozes, gelijk ze altijd deden als ze in den nood zaten. „We hebben gezondigd”, zeiden ze. „We hebben booze woorden gesproken tegen den Heer en tegen u. Bid toch of de Heer deze slangen van ons wil wegnemen!”

Dat deed Mozes; en de Heer verhoorde hem, en wees hem een redmiddel aan. Mozes moest een slang maken van koper, en die, boven aan een hoogen paal gehecht, in het midden van het leger oprichten, zoodat allen haar zien konden. Wie nu gebeten was, en naar die slang opzag, zou niet sterven, beloofde God.

En nauwelijks hooren de menschen dat, of ze slepen zich de tenten uit. Handen worden opgeheven, stervende hoofden met moeite nog opgericht, brekende oogen nog even opgeslagen, naar die koperen slang, waar de redding is. En wie het doet, wordt behouden.

Die Israëlieten wisten toen nog niet, wat wij weten, n.l. dat er eens een andere paal tot redding van zondaren opgericht zou staan, — de kruispaal, waaraan de Heere Jezus gestorven is, om de zielen van de menschen te behouden.

Gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, heeft de Heiland zelf eens gesproken, al zoo moet de Zoon des menschen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

RUTH

Ruth is de naam van een jonge vrouw, van wie de Bijbel ons vertelt. En omdat die Ruth uit den Bijbel zoo héél lief was, willen we altijd weer gaarne haar geschiedenis hooren.

Het begin van die geschiedenis zegt ons, dat er hongersnood was in Kanaän, waar de Israëlieten nu al ongeveer driehonderd jaren woonden, nadat de Heer hen door Mozes uit Egypte had geleid.

Ruth had echter geen hinder van dien hongersnood, want zij woonde toen nog niet in Kanaän; maar Naomi, de andere vrouw, die we bij haar op de plaat zien, woonde er wél; en deze had, met haar man Elimelech en haar twee zonen, veel van den honger te lijden. Daarom besloot Elimelech met de zijnen naar het land van de Moabieten te gaan, waar geen hongersnood was.

Maar al spoedig stierf Elimelech in het vreemde land, en bleef Naomi er als weduwe achter. Gelukkig had ze haar twee zonen nog, die voor haar zorgen konden; en toen dezen trouwden, met Moabietische meisjes, Orpa en Ruth, hadden ze er toch nog een goed leven met elkander.

Maar na verloop van tien jaren kwamen ook haar beide zonen kort na elkaar te sterven; en nu kon de arme Naomi het niet langer uithouden onder het vreemde volk, in het heidensche land, waar de afgoden werden gediend. Ze begon er zich hoe langer hoe verlatener te gevoelen, en zeide tegen haar schoondochters, dat ze terug wilde, naar haar eigen volk, en naar haar geboorteplaats, het lieve stadje Bethlehem. Hongersnood was er niet meer, naar ze gehoord had.

„Dan gaan we mee, Moeder,” zeiden de beide jonge vrouwen, vastbesloten. Want ze hielden veel van haar goede schoonmoeder, en wilden haar de lange, moeilijke reis niet alleen laten doen. En zoo togen ze met haar drieën op weg.

Het verheugde Naomi, dat haar schoondochters zoo aan haar gehecht waren; maar hoe gaarne zij ze ook bij zich had

gehouden, voor Orpa en Ruth zelf vond ze het toch beter, dat ze bij haar eigen familie bleven, dan met haar mee te gaan naar een land, waar alles haar vreemd was. Ze waren nog zoo jong; en zij was een oude, arme, bedroefde vrouw; ze zouden geen vroolijk leven bij haar hebben.

Dit alles liep Naomi onderweg met haar schoondochters te bespreken. Maar dezen wilden van geen scheiden hooren; en eerst na lang aandringen liet Orpa zich overreden. Moeder had toch eigenlijk gelijk, vond ze. 't Was beter voor haar om terug te keeren. Ze nam dus afscheid van de oude vrouw, kuste haar hartelijk, en ging schreiende heen.

Maar Ruth bleef.

„Kom, kind, ga nu mee met Orpa,” drong Naomi vriendelijk.

Maar Ruth sloeg de armen om haar heen en zeide: „Ach, lieve Moeder, spreek daar nu toch niet meer over. Ik verlaat u niet. Waar u heengaat, zal ik ook heengaan; waar u den nacht doorbrengt, zal ik ook vernachten. Uw volk wil ik voortaan als mijn volk beschouwen. En mijn afgoden wil ik niet meer dienen. Uw God is mijn God. Wij blijven ons leven lang bij elkaar.”

Na dat schoone woord mocht Naomi niet langer aanhouden. Ze was o zoo blij, dat haar lieve Ruth voor goed bij haar bleef. Samen gingen ze nu verder; en zoo kwamen ze eindelijk in Bethlehem, waar juist de gerstenoogst begonnen was.

Het deed Naomi goed, weer in haar eigen stad en onder haar eigen volk te wonen. Maar hoe nu aan den kost te komen?

Ruth wist raad. Ze wilde doen, wat andere arme menschen deden — arenlezen, achter de maaiers, op het veld; en vroeg Naomi of ze mocht. 't Viel haar wel hard, en Naomi ook, zij, die het vroeger zoo goed hadden; maar hoe moesten ze anders aan eten komen? En dus zei Naomi: „Ga maar, mijn kind.”

En nu beschikte de Heer het zóó, dat Ruth op het veld kwam van Boaz, een man, die niet alleen schatrijk, maar ook heel goed en vriendelijk was.

Terwijl ze daar ijverig bezig was, zonder zich met iemand te bemoeien, kwam Boaz op het veld om naar het werk te zien, en kreeg er al spoedig de vreemde arenleester in het oog.

„Wie is dat?” vroeg hij aan den opzichter. En toen hij hoorde dat zij de Moabietische jonge vrouw was, die met Naomi meegekomen was, en hoe vlijtig zij den heelen dag in de brandende zon de aren liep op te rapen, die de maaiers lieten vallen, zonder zich een oogenblik rust te gunnen, ging hij naar haar toe, groette haar vriendelijk, en zeide, dat ze gerust elken dag hier terug mocht komen, en vooral niet op een ander veld moest gaan. En als ze dorst had, moest ze maar drinken uit de vaten, die daar stonden voor de maaiers.

Ruth boog heel eerbiedig, en begreep maar niet, hoe die rijke heer, die haar heelemaal niet kende, zoo vriendelijk voor haar kwam. Maar Boaz zeide: „Het is me wel verteld, hoe lief ge voor uw schoonmoeder geweest zijt, na den dood van uw man, en hoe ge uw volk en uw afgoden verlaten hebt, om hier den God van Israël te dienen. De Heer zegene u, mijn kind.”

Toen het etenstijd was, zei Boaz dat Ruth met de anderen mee mocht eten, zooveel ze wilde. En aan de maaiers zei hij, dat ze maar veel aren voor haar moesten laten vallen. En zoo kwam Ruth's avonds met een schootvol thuis.

„Kind, waar hebt ge toch gewerkt?” riep Naomi verbaasd, toen ze zag hoeveel Ruth meebracht.

Ruth ging toen alles aan 't vertellen van dien vriendelijken heer. En toen ze zeide, dat hij Boaz heette, bleek het, dat hij nog familie van haar was.

„God is goed voor ons geweest, mijn kind, en Hij zal ook verder zorgen,” zei Naomi dankbaar.

En dat was ook zoo. Zoolang de oogst duurde bleef Ruth op het land van Boaz arenlezen. Maar toen het een volgend jaar weer oogsttijd was, liep ze niet meer achter de maaiers in het veld, maar woonde ze, als meesteres, in het huis van den rijken Boaz, wiens vrouw ze geworden was; en zat daar ook Naomi, als een gelukkige grootmoeder, met een lief jongske op haar schoot, het zootje van Ruth en Boaz.

Dat zootje heette Obed, en is de grootvader geworden van koning David. En we weten, dat uit het geslacht van David, dus ook uit Ruths nageslacht, de Heere Jezus geboren is.

VAN HERDESKNAAP TOT KONING

De Israëlieten, sedert hun komst in Kanaän door richters bestuurd, hadden een koning begeerd, zooals andere volken hadden; en de Heer had hun dien gegeven. Saul heette de eerste koning van Israël.

Saul was in 't eerst een goed koning, een flink en dapper man. Maar later werd hij ongehoorzaam aan God; daarom droeg de Heer den profet Samuël op, een anderen koning over Zijn volk te zalven.

Daartoe moest Samuël naar Bethlehem gaan, naar een man, die Isaï heette, en een kleinzoon was van Boaz en Ruth. Deze man had veel zonen, en één daarvan zou de nieuwe koning zijn, had de Heer aan Samuël gezegd. Maar wie, dat wist Samuël nog niet; dat zou God hem later wel bekend maken.

Samuël deed zooals de Heer hem geboden had. Met een oliehoorn ging hij naar het huis van Isaï, en deed daar al diens zonen vóór zich komen.

De eerste, dien hij zag was Eliab, een flinke, groote man; en dadelijk dacht Samuël: „Deze is het zeker, dien ik zalven moet.” Maar tegelijk hoorde hij in zich een stem: „Let niet op zijn knap uiterlijk, want schijn bedriegt. De mensch ziet aan wat voor oogen is, maar de Heer ziet het hart aan.”

Nee, nu wist de Profet het, Eliab was de door God verkoren koning niet; en dus liet Isaï zijn tweeden zoon komen. Samuël zag hem aan; maar die was het ook niet, zeide hem weer die inwendige stem. De derde ook niet; Samuël gevoelde het duidelijk. En zoo kreeg hij zeven zonen van Isaï te zien; maar den aanstaanden koning, dien God zich verkoren had, vond hij onder hen niet.

Na den zevende kwam er geen meer, en nu begreep Samuël er niets meer van. „Zijn dit al uw zonen?” vroeg hij den vader.

„Nee,” was het antwoord, „daar is er nóg eèn, de jongste, maar die is nu niet thuis. Hij is in het veld om de schapen te weiden.”

„Laat hem dan halen; hij moet ook hier komen,” zei Samuël.

Isaï liet hem dadelijk roepen. En nu duurde het niet lang of daar stond hij, David, de kleinste van zijn broeders, een mooie, blozende jongen, met een paar lieve, wakkere oogen en goud-blond haar. In zijn herderspak, zoo bij de schapen vandaan, stond hij daar, tegenover den grijzen Profeet, bescheiden en vrijmoedig; en zoodra Samuël hem zag, hoorde hij weer de stem des Heeren in zich: „Sta op, zalf hem; want deze is het.”

Toen nam Samuël den oliehoorn; en in het bijzijn van zijn vader en al zijn broeders, goot hij de zalfolie over het hoofd van den herdersjongen uit, ten teeken dat hij Koning zou zijn over Israël.

Toen de plechtigheid afgelopen was, ging Samuël weer naar Rama, de stad waar hij woonde. En David, Israëls toekomstige Koning? Die was elken dag weer in het veld te vinden, bij zijns vaders schapen, net als toen hij nog niet gezalfd was. Hij liet er zich bij niemand op voorstaan, dat hij eens Koning zou worden, en wachtte geduldig den tijd af, dat het gebeuren zou. En als hij dan zoo met zijn schaapjes rondwaalde of nederzat in de velden van Bethleem, kon men vaak ver in 't rond zijn heldere stem liederen hooren zingen, die hij zelf dichtte, mooie liederen, ter eere van God. Want David was een vroom jongeling, die den Heer heel liefhad, en gaarne aan den Heer dacht. En als hij die liederen dan op zijn harp speelde, want dat kon hij heel goed, klonk het nóg mooier. Hij moest ook wel eens met zijn harp in het Paleis komen, om voor koning Saul te spelen, als deze een zwaarmoedige bui had, wat nogal eens gebeurde. En als de koning dand liefelijke harptonen hoorde, werd het altijd beter met hem.

Moedig was David ook. Toen er eens een leeuw te voorschijn sprong en een van zijn schaapjes wegnam, liep hij hem na en sloeg hem zóó, dat de leeuw het schaap losliet en zich op den herder wierp. Maar de onverschrokken jongen vatte het dier bij zijn baard en sloeg hem dood. Met een beer, die ook eens zijn schaapjes te na kwam, deed hij hetzelfde.

Maar David vocht niet alleen tegen leeuwen en beren, ook

den reus Goliath, den trotschen Filistijn, die met God en zijn volk spotte, durfde hij aan. Niemand van Sauls soldaten had den moed, dien gevreesden reus te bevechten.

Ook Davids drie broeders, die in het leger dienden, durfden het tegen Goliath niet op te nemen. Maar de jonge herder, door zijn vader uitgezonden om zijn broeders in het leger te bezoeken, kende geen vrees, want hij vertrouwde op God. In den Naam des Heeren trad hij, zoo maar in zijn herderspak, op den zwaar geharnaste toe, nam een steen uit zijn tasch en slingerde dien met zooveel kracht naar den reus, dat de steen hem in het voorhoofd drong en de groote Goliath bewusteloos voorover tuimelde, waarop David hem met zijn eigen reuzenzwaard het hoofd afsloeg, dat hij toen zelf bij den koning ging brengen.

Koning Saul was door deze moedige daad zoo ingenomen met den jongen held, dat hij hem bij zich aan zijn hof hield en tot krijgsoverste aanstelde. Maar toen er weer eens oorlog met de Filistijnen was geweest, en het volk den jongen Overste meer eer van de overwinning gaf dan den Koning zelf, werd Saul boos op David en afgunstig.

„Zejuichen David nog luidertoe dan mij,” zei hij wrevelig. „Zeker zal het koninkrijk nog voor hem zijn.” En van dien dag af begon hij David te haten en zocht hij telkens gelegenheid om hem te dooden.

Maar de Heer waakte over David, en zorgde dat Saul hem geen kwaad kon doen. En de zoon van Saul, Jonathan, Davids beste vriend, waarschuwde hem altijd als er gevaar was.

Jaren lang heeft David voor Saul moeten vluchten. Nu eens moest hij zich verschuilen in spelonken, dan weer op de bergen. Maar altijd bleef hij zijn Koning toch liefhebben. En toen Saul eindelijk gestorven was in den strijd, was David daar heel bedroefd over.

Na Sauls dood werd David Koning; eerst over een deel van het volk, en zeven jaar later over gansch Israël. Dertig jaren was hij oud toen hij Koning werd, en veertig jaren heeft hij geregeerd.

David is de voornaamste Koning van Israël geweest.

